

סוזי שיפר:

„מי יודע כמה אלפי שקלים שילמתי לחינם!“

אני זוכרת שכאשר קניתי את המכונית הראשונה שלי, לקח אותי אחד מחבריי למוסך והציג אותי לפני המכונאי. באותה הזדמנות הוא רמז למכונאי שדודי הוא קצין-מישטרה בכיר ושאחי הוא מישוה חשוב במישרד-הרישוי. אני מעולם לא התבקשתי לאשר או להכחיש את שתי העובדות האלה, שחברי מצץ מהאצבע. אני רק יודעת, שבאותו מוסך התייחסו אליי תמיד בכבוד, ונדמה לי שלא רימו אותי אף פעם. לסוזי שיפר אין חברים שקרנים, ועל כן היא נתונה לחסדי מכונאים. סוזי שיפר נסעה לחו"ל והשאירה את המכונית שלה במוסך לטיפול-חורף. בתה, שסיפלה בעניין המכונית, טילמנה אליה לחו"ל ואמרה לה, שהמכונאי אמר כי המחיר יהיה 300 אלף שקל. הסכום נראה לה גדול מאוד, אבל מה יכלה לעשות מחו"ל? היא אמרה לבתה שזה בסדר. שבוע אחרי השיחה הטלפונית חזרה סוזי שיפר ארצה ורצתה להוציא את המכונית מהמוסך. אז הסתבר שהיא צריכה לשלם מיליון שקל. מה עשית? שאלתי אותה.

קיבלתי הلم ממש, אבל המכונאי ניגש אליי עם נייד ואמר לי שזה לא בסדר ועוד המון דברים לא בסדר. מאחר שאני לא מכינה כלום במכוניות, אמרתי לו שאחזור למחרת. חזרתי הביתה וחשבתי שכל העניין לא מתקבל על הדעת. המכונית שלי היא בת שנתיים ונהגתי בה רק 17 אלף קילומטר. הסתובבתי כמו סהרורית ולא ידעתי מה לעשות. ואז סיפר לי מישוה על מדור-הרכב באגודה להגנת הצרכן. פניתי אליהם וסיפרתי את הסיפור. יצחק כספי שמע אותי ומייד שלח מומחה לברוק את המכונית בתוך המוסך. באותו יום הוא נתן הוראה לגרור את המכונית למוסך אחר, דבר שאני כסתם אורחית, לא הייתי מסוגלת לעשות.

● מדוע לא?

אחרי יום הודיע לי כספי שאני יכולה לבוא ולקחת את המכונית שלי מהמוסך שאליו העבירו אותה. שילמתי 111 אלף שקל, בסכום הזה היה כלול גם מחיר הגרירה ממוסך למוסך.

● האם את עומדת לתבוע את המוסך שביקש ממך מיליון שקל?

אין לי כוח להלחם בנתיימישפט נגד המוסך. אבל נדמה לי שאת המילחמות נגד המוסך הוא ינהלו כבר האנשים מהאגודה להגנת הצרכן. אני רק מצטערת שלא הגעתי אל האגודה הזאת קודם. מי יודע כמה אלפי שקלים שילמתי במשך הזמן, חינם, בגלל בורות ומפני שלא ידעתי לאן לפנות.

חמיס אבולעפיה:

„אני מקווה שרוצח הדם קדמי אינו ערבי!“

צעירה נדקרה בירושלים והמישטרה סבורה שהמבצעים הם ערבים. רוצחיה של הדס קדמי לא נתפסו עד לכתובת שורות אלה. ובכל זאת הדעה הרווחת היא שערבים ביצעו את הרצח. מדוע? האם נגמרו הרוצחים היהודים? חמיס אבולעפיה, סטודנט ערבי בן 25 מיפו, רותח מזעם:

בזמן האחרון בכלל ובפרשת הדס קדמי בפרט, יצאו כמה עיתונים ככותרות בומבסטיות כבר למחרת מציאת הגופה. הכותרות אמרו שההערכה היא, שהרצח בוצע במיסגרת „מיכחך-קבלה לאירגון-טרור“. על סמך מה הם כתבו את זה? הרי אף אחד לא ידע שום דבר באותו זמן.

זה יוצר אווירה של עליהם על אוכלוסיה שלמה, ומאווררה כזאת ועד לליניץ' נגד האוכלוסיה הערבית המרחק הוא קצר מאוד. למה הם לא מבינים את זה?

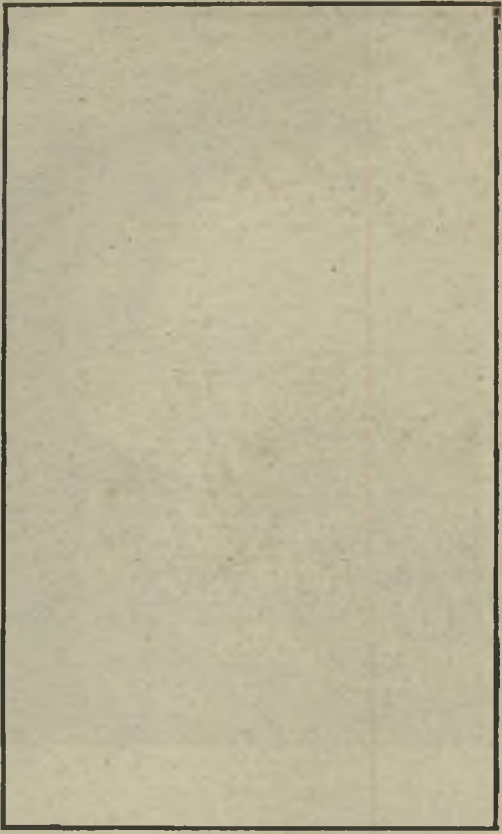
הכירימגזין אותי, שכאשר נתפס רוצח יהודי, כותבים את שמו בעיתון. כאשר נתפס רוצח ערבי, לפני שמו מופיעה לאומיותו. אני לא רואה שום הכרל בין פסיכופט יהודי לפסיכופט ערבי, המבצע רצח ברבארי. שניהם שפלים ומסוכנים לחברה באותה המידה. את שניהם יש לרדוף ולהעניש בחומרה. אבל צריך להיזהר מאוד לא להעניש עם שלם בגללם, וזה מה שהמישטרה וכלי-התיקשות עושים, בזמן האחרון, אפילו לפני שנמצא הרוצח.

● טוענים נגד הערבים שהם לא מגנים מעשי רצח ביהודים.

זה ממש לא נכון. ח"כ מוחמד ותד גינה בחריפות את המעשה הברבארי, העיתון אל-איתיחאד הגדיר את המעשה כמתועב ביותר, ראש מועצת שעב הכריז על פרס של מיליון שקל למי שיעזור למצוא את הדס או את גופתה. אני כבר לא מדבר על מאות התלמידים הערבים שעזרו בחיפושם.

● ואם בכל זאת ייתפס ערבי כאחראי לרצח, איך תרגישי?

אני אתבייש בכניאדם, לא כערבי. אבל כערבי אסכים בהחלט שיענישו אותו לפי החוק של עין תחת עין. אין בליבי רחמנות על רוצחים. אני רק לא רוצה שבגלל רוצח מטורף אחד יאשימו את הערבים ככל רצח שיתבצע בארץ הזאת. אבל, כמוכן, אני מקווה בכל ליבי שלא יתברר שהרוצח של הדס קדמי הוא ערבי.

קציין בכיר (מיל.):

„בארץ כל דבר קטן הופך לסוד גדול!“

בארץ הדמוקרטית שלנו נעשה כמעט בלתי-אפשרי לדבר עם אנשי-צבא, אפילו כאלה שהם לשעבר. צריך לקבל אישורים על-גבי אישורים, וגם אז התשובה היא לרוב מתחמת מקת ועטופה בהרבה מאוד צמר-גפן. הדרך היחידה לקבל תשובה עניינית ואמיתית היא להבטיח לבן-שיחך שלא תזכיר את שמו.

זה מה שעשיתי הפעם. שאלתי קציין בכיר (מיל) איך קרה שהעיתונאי ריצ'רד גבריאל קיבל עזרה ומידע סודי מאנשי דובר-צה"ל, ואז הוא נסע ופירסם ספר בסודות צבאיים. לא קרה כלום. כל אחד מה-„סודות“ בספר הזה כבר פורסם בעבר. אולי הדבר היחיד המיוחד כספר הזה הוא ששמו כמה „סודות“ ביחד. אצלנו מכל דבר קטן עושים סוד גדול. אולי כאמת יש אנשים בארץ שלא יודעים כמה חטיבות יש בצה"ל, אבל מי שצריך לדעת את זה אצל האוייב כבר מוזמן יודע.

● איך בכלל קורה שהרבה פעמים מתפרסמים דברים בחו"ל, ובארץ הצנזורה הצבאית לא מתירה אותם לפירסום?

לרוב מה שמתפרסם בחו"ל מקבל לאחר מכן אישור להתפרסם גם בארץ. עדי כרי כך, שזו נעשתה טכניקה מקובלת. מישהו רוצה לכתוב משהו כאן ולא נותנים לו, הוא מרליף את הידיעה לניו-יורק טיימס למשל, ואחרי זמן קצר מאוד ניתן לו האישור לפרסם את הידיעה בארץ.

● אתה אומר שאין מקום לדאגה בעניין הספר הזה של ריצ'רד גבריאל?

הייתי השבוע בפגישות עם קצינים בכירים. אם הם לא מתרגשים, גם את יכולה להפסיק להתרגש.